

ГЛАВА 17.

Едно предприятіе въ полза на Главка.

Бавни, болезненни и мъчителни минути са трупахъ на главката на Недія, отъ когато Сосій като надви горката заключи я въ станта ѝ.

Като са боеше на сѣка си стѣпка да не са спие о нѣкоя клѣтка поставена пакъ отъ безоката, той не смѣяше да я приближи и чакъ като са бѣлна вече дѣнь огиде да ѝ занесе кошничката съ дневна ѝ храна и вино, и като извърши тѣзи си обизанность на бързо огиде си и заключи добръ вратата на станта ѝ! Денътъ кло-неше вече на вечерь. дѣнь жестокъ който отдѣляше Недія отъ сичкія свѣтъ, дѣнь въ който са издаваше рѣшеніето противъ Главка, и само Недія можаше, ако бѣ свободна, да го спасе отъ смъртъта. Между туй, конкото и да бѣ, даже и споредъ нейното убѣжденіе, невъзможно побѣгванъето ѝ, като мисляше че въ нея лежи спасеніето на Главка, тя са рѣши да не са предава на отчаяніе, ако и утрудена отъ страданія и отъ скърбь. нито да са обезсърчи толкось щото да изгуби сѣка сила ако ѝ са представяше и най малко едно средство за спасеніето на любезния ѝ!. Начыкнѣла прочее за да обуздава чувствата си, едва разумъ че тѣ ослаби хж въ страшната борба на душевнытъ ѝ мъкы и умно са рѣши да са укървли съ храна и съ вино за да усгон срѣщо сѣкій възможенъ случай или благовреміе.

Плацове връху плацове тя чертѣше на ума си безпрестанно, нотось часъ са принуждаваше пакъ да ги отхвърли до единъ. Тя не виждаше друга надѣжда освѣнь Сосіа като единчкото орждіе което можеше до ъръ или зѣв да употреби Поводѣтъ къмъ суевѣріята за тогози челоуѣка са основаваше на жедата, на надѣждата за освобо-дяванъето му. Е, благодарѣ на боговетъ! рече тутакси Не іа. Не-можж ли да го спечелѣ право чрезъ обаяніето на свободата? не съмъ ли азъ толкось богата щото да заплатѣмъ некупа му?

И наистина нѣжнытъ лактъ на Недія бѣхж укр сены съ гривны които ѝ бѣ подарила Юна, и отъ врата ѝ глѣяше еше зѣвнытъ зидѣжирь, за който станѣ (помни безъ сумнѣніе читателѣтъ) ревни-вата ѝ глѣчка съ Главка и отъ който бѣ са общала, ако и на-празно, да са не огдѣля никоги. Тя чыкаше прочее да са повеи Сосіа и безпокойствіето ѝ бѣ непеказанно, защото часоветъ мину-вахъ а Сосіа не идяше еше. Тя най подирь не можж да утерпи, о-вѣщаше сичкото си тѣло въ огънь и като въздѣхнѣ наченѣ да вика